

Revista **Suflet Românesc**
Filiala Județeană Argeș POSADA a Asociației Naționale a Cadrelor Militare
în Rezervă și în Retrageră
Arhiepiscopia Argeșului și Muscelului
Primăria Domnești
Biblioteca Publică „Luca Paul” Domnești

Vă invită

Luni, 15 Ianuarie 2024, ora 15,00,
la Casa de cultură din Domnești, unde va avea loc întâlnirea membrilor
Clubului „Suflet Românesc” al iubitorilor de Cultură din Argeș și Muscel,
desfășurată sub grija spirituală a lui Mihai Eminescu

PROGRAMUL MANIFESTĂRII:

- **EMINESCU, apărător al Ortodoxiei.** Cuvânt întru slava Luceafărului, preot Ovidiu Viăsceanu
- **EMINESCU-I ROMÂNIA, TĂINUITĂ ÎN CUVÂNT.** Rostire dinspre suflet, prof. Mona Vilceanu, scriitor și prof. Lucian Costache, eminescolog.
- **Mai am un singur dor.** Ne șoptește, la chitară, Iulia Pantilică, elevă Lic. Tehnologic „Petre Ionescu-Muscel
- **ZIUA CULTURII ROMÂNE.** Gânduri de luat în seamă, George Baci, scriitor
- **Sara pe deal, buciumul sună cu jale.** Doinesc la saxofon, Rareș Ștefan Stoiciu și Emanuel Pădurean, elevi Lic. Teh. „Petre Ionescu-Muscel”
- **FOAIE PENTRU INIMĂ ȘI CUGET.** Av. Gheorghe Ciolcă, scriitor
- **De dor de Eminescu.** Recită din creația proprie Bianca Stoica, elevă Lic. Teh. Petre Ionescu-Muscel
- **Moment liric. Pe lângă plopii fără soț.** Cântă elevi ai Lic. Teh. PETRE IONESCU-MUSCEL, coordonați de către prof. Maria-Magdalena Ogrinjea.
- **PORNI LUCEAFĂRUL....** Recită din Eminescu Dr. Constantin Teodor Craifăleanu, poet.
- **EMINESCU este CHIPUL infinitului din noi.** Recită din propria creație Rodica Nicolae, Florica Popa, Elena Șerbănescu, Mihaela Ionescu, Lidia Manea, Ileana Toteanu, Mihai Ciocan.

Stea,

Sărac de bunuri, frumusețe și spirit, inima mea este atât de bolnavă ca o scânteie de soare noaptea, și te iubesc. Și ochii tăi, lopite stele a dimineții, privesc atât de adânc, atât de fericite de adânc în noaptea sufletului meu, cât te visez veghind și, de dorm, la imaginea luminii lor sunt deștept. Poți oare ghici simțirea cu care am scris, Inger? ..

O nu! În viața ta luminoasă nu s-a putut ivi nici umbra măcar a unei dureri asemenea aceleia ce-mi nimicește inima. O nimicește! Închipulește-ți că dintr-un om cu simțire, dintr-o ființă aievea n-ar rămâne nimic decât o lungă, intrupată desperare. Tu nu cunoști asemenea oameni. Ei nu pot aparține cercurilor în care te miști tu. Ei sunt jos. Când o inimă pierdută-n mizerie, în apăsare, în neputință de a cultiva simțiri, căci fiecare din ele își găsește marginile în puterile celui ce le are, când o asemenea inimă și-ar ridica aspirațiunile până la tine, și le-ar ridica fără voință, luptând spre a le năduși, neputând să le reziste, ce-ar simți un asemenea om? Întristare? Asta nu-i întristare! Desperare? Asta nu-i desperare! E o agonie a sufletului, o luptă vană, crudă, fără de voință. Desperarea ucide, această simțire muncește. Martir este numele amorului meu. În fiecare fibră ruptă este o nemărginire de dureri; și nu deodată, fibră cu fibră se rupe inima mea. Moartea-i un moment, desperarea e tâmpă — o asemenea simțire este iadul. Mario! poți tu să-ți închipulești un asemenea chin fără să plângi — de miă, nu — de îngrozire? De piatră să fie o inimă, este o margine care s-o miște; de venin să fie un suflet, sunt dureri care trebuie să-l îndulcească, și nu e durere mai mare decât a mea. De ce sunt eu în lume, când tu ai fost menită să fi? De ce-au căzut ochii mei pe tine, de ce te-am văzut? Orb de-aș fi fost, de cât amar scăpam! De n-aș fi fost defel, scăpam de o viață chinuită, pustie, fără de lumină. — Floare! cum surăzi în grădina zilelor tale, fără să știi că o inimă se rupe; frumoasă, ești și mai mult cauza unor crude dureri. Ah! cât ești de frumoasă și cu cât ești, cu atâta mai nefericit sunt, și cu cât sunt, cu atâta mai frumoasă ești! — N-am avut speranțe, puțin mi-a păsat; n-am avut dorințe, nici una-n lume, puțin mi-a păsat; de una am fost capabil, de una, care, să-mi cuprindă toată viața mea, și aceea nerealizabilă, tu! — Oricât de mare ar fi mila ta, până acolo nu se poate coborî. Nu-mi zâmbii! Zâmbetul tău m-ar umple de speranțe vane. A mă iubi nu-ți este permis, disprețuește-mă! te rog! Poate disprețul tău m-ar omorî și moartea nu-i nimic pe lângă chinul meu de azi. Sărut urma pasurilor tale, murii îi sărut pe care au trecut umbra ta, disprețuește-mă! Eu nu pot să nu te iubesc. Tu nu știi de ce, 22 și nu ți-o pot spune, și cu toate astea chipul tău, umbra ce-ai aruncat-o pe pânza gândurilor mele este singura fericire ce am avut-o în lume.

Mario!... așa-i că astfel te cheamă! nu se poate să te cheme altfel... tu!... nu-ți pot zice altfel... Adio! Adio!

NOTA. Cea mai frumoasă scrisoare de dragoste aparține lui EMINESCU și o găsim în nuvela *Sărmanul Dionis*.

ORGANIZATORI:

Revista Suflet Românesc
Filiala Județeană Argeș POSADA a Asociației Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră
Arhiepiscopia Argeșului și Muscelului
Primăria Domnești
Biblioteca Publică „Luca Paul” Domnești